

Phấn Thông Vàng Đà Lạt Ơi

"Hôm nay, ngày lạnh cuối, cơn mưa chưa bắt đầu!". Tôi nghe ai mới nói. Có thể tiếng bồ câu?

Trên ngọn cây thầu đầu vẫn màu xanh của nắng. Buồn không có mặt phẳng. Tin thời tiết mông lung!

Nắng sẽ có màu hồng nếu hoa hồng chịu nở! Ba ngày nay mở ngõ sao không thấy mưa về...

Cả tháng hơn vào Hè, lạnh chỉ là cơn trốn? Mái tóc ai suốt lượn mang niềm vui lên mây...

Và mây thì cứ bay!

Và ai thì cứ nhớ!

*

Hàng xóm tôi, cửa sổ, buồn như con mắt nhung. Từ khi xa KonTum, tôi nhớ hoài đôi mắt...

Ai từ bi như Phật, đẹp bằng Maria! "Maria a! Maria! Linh hồn tôi ớn lạnh!".

Hàn Mạc Tử nói tránh người tình mình trong thơ? Người tình nào chẳng xưa? Xưa nào cũng cố tích!

Ngoại ơi con rất thích chuyện Ngoại kể...ngày xưa...Ngày xưa có gió mưa...có khu rừng rậm rạp...

Con nghĩ tới đỉnh tháp Đài Khí Tượng nhận tin từ mưa nắng lung linh, từ gió Nồm gió Bắc...

Từ miệng Ngoại đẹp thật mùi trà thơm thật thơm!

Ôi chao đã ba hôm, hôm nay ngày lạnh cuối. Chỉ nghe vang tiếng suối đầy lòng tôi Cam Ly!

Đầy lòng tôi tiếng quê. Quê Hương tôi, Đà Lạt, có ngàn thông xanh ngát, phấn thông vàng nắng Xuân!

Trần Vấn Lệ